

Dosarul nr. 3ex-8/21
(3-893/19, 12-3-61138-17092018)

Î N C H E I E R E

06 mai 2021
Chișinău

mun.

Judecătorul Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani), Gandrabur Marcel, specializat în materia contenciosului administrativ, examinând demersul înaintat de executorul judecătoresc Stoian Grigore cu privire la schimbarea modului și ordinii de executare a documentului executoriu, în cauza de contencios administrativ intentată de Societatea cu Răspundere Limitată ”Merant Plus” împotriva Consiliului orașului Codru, municipiul Chișinău, intervenienți accesorii Primăria orașului Codru, municipiul Chișinău, ÎS „Administrația de Stat a Drumurilor” cu privire la obligarea emiterii actului administrativ,

c o n s t a t ă :

La data de 24 august 2018 Societatea cu Răspundere Limitată ”Merant Plus” (în continuare SRL ”Merant Plus”) a înaintat acțiune de contencios administrativ împotriva Consiliului orașului Codru, municipiul Chișinău (în continuare Consiliul or. Codru), intervenient accesoriu Primăria orașului Codru, municipiul Chișinău (în continuare Primăria or. Codru) solicitând obligarea emiterii deciziei privind crearea și declararea terenului pe care este amplasat drumul de acces: ***** cu statut de bun al domeniului public.

Prin încheierea protocolară din 29 octombrie 2018 a Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) a fost atrasă în proces în calitate de intervenient accesoriu ÎS „Administrația de Stat a Drumurilor”.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 03 iunie 2019 s-a admis acțiunea de contencios administrativ. S-a obligat Consiliul orașului Codru să emită decizie cu privire la crearea și declararea terenului pe care este amplasat drumul de acces: ***** din orașul Codru, municipiul Chișinău cu statut de bun al domeniului public.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 16 octombrie 2019 a fost admis apelul declarat de Consiliul or. Codru și Primăria or. Codru, fiind casată hotărârea Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani) din 03 iunie 2019 și emisă o hotărâre nouă de respingere a acțiunii.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 22 iulie 2020, recursul declarat de SRL „Merant Plus” a fost admis, casată integral decizia Curții de Apel Chișinău din 16 octombrie 2019 și menținută hotărârea Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani) din 03 iunie 2019.

La 06 noiembrie 2020 Primăria or. Codru și Consiliul or. Codru au depus cerere de revizuire împotriva deciziei Curții Supreme de Justiție din 22 iulie 2020 solicitând admiterea acesteia, casarea deciziei instanței supreme, rejudecarea în ordine de recurs, casarea hotărârilor instanțelor ierarhic inferioare, cu restituirea cauzei instanței de apel pentru soluționarea problemei atragerii terțelor persoane în litigiu. Suplimentar s-a solicitat suspendarea executării deciziei Curții Supreme de Justiție din 22 iulie 2020.

La 06 noiembrie 2020 Dorofti Natalia și Dorofti Grigore au depus cerere de revizuire împotriva deciziei Curții Supreme de Justiție din 22 iulie 2020 solicitând admiterea acesteia, casarea deciziei instanței supreme, rejudecarea în ordine de recurs, respingerea recursului și menținerea deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 octombrie 2019. Suplimentar au solicitat suspendarea executării deciziei Curții Supreme de Justiție din 22 iulie 2020.

Prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 16 decembrie 2020 s-au respins ca fiind inadmisibile cererile de revizuire depuse de către Primăria or. Codru, Consiliul or. Codru și de către Dorofti Natalia și Dorofti Grigore împotriva deciziei Curții Supreme de Justiție din 22 iulie 2020, în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de SRL „Merant Plus” împotriva Consiliului or. Codru, intervenienți accesorii Primăria or. Codru, ÎS „Administrația de Stat a Drumurilor” privind obligarea emiterii actului administrativ.

La data de 27 noiembrie 2020 executorul judecătoresc Stoian Grigore a înaintat demers în temeiul căruia a solicitat aplicarea sancțiunii față de debitor, schimbarea modului de executare mai departe a documentului executoriu nr. 3-893/19 din 03 iunie 2019 emis de Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani) cu privire la obligarea Consiliului or. Codru să emită decizie cu privire la crearea și declararea terenului pe care este amplasat drumul de acces: ***** din or. Codru, mun. Chișinău cu statut de bun al domeniului public, emiteria unei încheieri prin

care să fie obligată Agenția Servicii Publice, Departamentul Cadastru să înregistreze terenul pe care este amplasat drumul de acces: ***** din or. Codru, mun. Chișinău cu statut de bun al domeniului public după debitor.

În motivarea demersului a invocat că, deține în procedura de executare documentul executoriu nr. 3-893/19 din 03 iunie 2019 emis de Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani), iar la 10 septembrie 2020 în vederea executării lui a fost emisă încheierea nr. 176-8515/2020 prin care s-a dispus primirea spre executare a documentului executoriu, intentarea procedurii de executare și acordarea debitorului a termenului de 15 zile pentru executarea benevolă a prevederilor documentului executoriu. Tot, prin încheierea menționată a fost solicitat debitorului prezența la biroul executorului judecătoresc pentru data de 06 octombrie 2020, orele 09:30, în vederea respectării prevederilor art. 62 din Codul de executare. Debitorul fiind citat legal la biroul executorului judecătoresc nu s-a prezentat și nu a comunicat motivele neprezentării. După expirarea termenului de executare benevolă, prevederile documentului executoriu nu au fost executate de debitor, din care motiv a fost declanșată executarea silită a prevederilor acestuia. Totodată, debitorul nu a comunicat despre acțiunile întreprinse în vederea executării prevederilor documentului executoriu menționat supra.

Relevă că, la data de 21 octombrie 2020 a fost emisă încheiere prin care s-a dispus obligarea repetată a Consiliului or. Codru de a executa prevederile documentului executoriu. La data de 10 noiembrie 2020 în adresa biroului executorului judecătoresc a parvenit de la debitor scrisoarea nr. 645 din 04 noiembrie 2020 prin care s-a comunicat despre imposibilitatea executării prevederilor documentului executoriu. Constată executorul judecătoresc o eschivare de la executarea prevederilor documentului executoriu, iar luând în considerare cele menționate constată imposibilitatea executării de mai departe a documentului executoriu, or, creditorul urmăritor este în imposibilitate de a executa prezentul document executoriu.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 22 februarie 2021 s-a remis potrivit competenței, Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) demersul depus de executorul judecătoresc Stoian Grigore cu privire la schimbarea modului de executare a documentului executoriu nr. 3-893/19 din 03 iunie 2019 emis de Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani).

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 10 martie 2021 s-a suspendat procesul inițiat la demersul executorului judecătoresc Stoian Grigore cu

privire la aplicarea sancțiunilor și schimbarea modului de executare a documentului executoriu nr. 3-893/19 din 03 iunie 2019 emis de Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani), iar dosarul a fost remis Curții Supreme de Justiție pentru soluționarea conflictului negativ de competență.

Prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 21 aprilie 2021 s-a constatat competența Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) la examinarea demersului executorului judecătoresc Stoian Grigore.

Considerându-se oportună poziția părților procesului pe marginea demersului disputat, judecătorul a solicitat depunerea de către aceștia a referinței în segmentul abordat care însă a fost lăsată fără reacție.

Studiind piesele dosarului și analizând demersul executorului judecătoresc, judecătorul ajunge la concluzia că acesta este întemeiat și urmează a fi admis din următoarele considerente.

În conformitate cu **art. 195 din Codul administrativ**, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169–171.

Conform **art. 252 din Codul de procedură civilă**, în funcție de situația materială a părților sau de alte circumstanțe, instanța emitentă, la cererea participanților la proces sau la propunerea executorului judecătoresc, amână ori eșalonează executarea hotărârii, de asemenea schimbă modul sau ordinea de executare a acesteia.

Cererile menționate la alin. (1) se soluționează în baza dosarului și/sau a materialelor anexate la cerere și, după caz, la referință, fără citarea părților și/sau a executorului judecătoresc. Instanța remite participanților la proces cererea și copiile anexate, stabilind un termen, în condițiile art.186, pentru depunerea referinței. Instanța poate dispune citarea părților și/sau a executorului judecătoresc pentru a se expune cu privire la respectiva cerere.

Încheierea judecătorească privind amânarea sau eșalonarea executării hotărârii, schimbarea modului și ordinii de executare a ei se supune recursului.

Executarea tranzacției aprobate de instanța judecătorească poate fi amânată sau poate fi schimbat modul de executare, conform prevederilor prezentului articol.

În corespundere cu **art. 77 din Codul de executare**, dacă există circumstanțe care fac executarea dificilă sau imposibilă, executorul judecătoresc sau părțile în procedura de executare vor înainta în instanța de judecată care a eliberat

documentul executoriu o cerere privind schimbarea modului și a ordinii de executare a hotărârii.

Cererea de schimbare a modului și a ordinii de executare a hotărârii se examinează în modul prevăzut la art. 252 din Codul de procedură civilă, în cel mult 30 de zile.

În debut, se va nota că executarea trebuie înțeleasă ca aducerea la îndeplinire a unei hotărâri judecătorești și a altor titluri judiciare sau nejudiciare executabile. Aceasta poate implica un ordin de a face, de a nu face sau de a plăti ce a fost hotărât de către instanță. Într-o țară guvernată de supremația legii, instituțiile publice, mai presus de toate celelalte, sunt obligate să respecte hotărârile judecătorești și să le execute într-o manieră rapidă “*ex officio*”. Însăși ideea că un organ al statului refuză supunerea în fața unei hotărâri judecătorești subminează conceptul preeminenței legii.

În accepțiunea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, existența unei hotărâri judecătorești inoperante/inexecutorii constituie o încălcare a dreptului la un proces echitabil consacrat de art. 6 din Convenție (*Hornsby vs Grecia*), acest drept devine iluzoriu dacă sistemul legal intern al statului respectiv ar permite ca o hotărâre definitivă și obligatorie să rămână inoperantă, în detrimentul uneia dintre părți. Este de neconceput ca articolul 6 să descrie în detaliu garanțiile procedurale oferite părților - proceduri care sunt echitabile, publice și se desfășoară într-un termen cât mai scurt cu putință - fără a proteja executarea hotărârilor judecătorești; a interpreta articolul 6 ca referindu-se exclusiv la accesul în justiție și la desfășurarea procedurilor ar duce la situații incompatibile cu principiile statului de drept pe care statele contractante s-au obligat să le respecte atunci când au ratificat Convenția (*Golder vs Marea Britanie*). În interpretarea articolului 6, executarea unei hotărâri judecătorești trebuie privită ca parte integrantă a unui „proces”, mai mult, Curtea a acceptat deja acest principiu în unele cazuri referitoare la durata procedurilor (*Zappia vs Italia*).

Din jurisprudența Curții Europene în materia vizată se degajă următoarele raționamente și principii relevante prezentei spețe:

Administrația constituie un element al statului de drept, interesul său fiind identic cu cel al unei bune administrări a justiției. Dacă administrația refuză sau omite să execute o hotărâre judecătorească ori întârzie în executarea acesteia, garanțiile art. 6 din Convenție de care a beneficiat justițiabilul în fața instanțelor judecătorești își pierd orice rațiune de a fi. Pasivitatea creditorului nu poate

constitui o justificare pentru neexecutarea unei hotărâri deoarece nu este rezonabil să-i ceri unei persoane, care în urma unei proceduri judiciare a obținut o hotărâre împotriva statului, să recurgă la procedura de executare silită sau să intenteze noi acțiuni împotriva autorității pentru a obține executarea obligației în cauză. În unele cazuri este necesar ca creditorul să efectueze anumite demersuri procedurale care să permită sau să accelereze executarea unei hotărâri. Obligația de cooperare, care îi revine unei persoane, nu trebuie să depășească totuși strictul necesar și, în orice caz, nu exonerează administrația de obligația pe care i-o impune Convenția de acțiune din proprie inițiativă și în termene rezonabile, bazându-se pe informațiile de care dispune, pentru a respecta hotărârea pronunțată împotriva sa.

Obligația instituită de lege în sarcina creditorului de a depune o cerere scrisă pentru executare, o copie a actului de identitate și/sau o copie a hotărârii definitive, investite cu formulă executorie constituie formalități rezonabile, neputând fi considerate acte de executare silită. În situația în care creditorul nu depune documentația prevăzute de lege, este important ca debitorul să îl informeze cu privire la formalitățile necesare pentru executare. Refuzul creditorului de a efectua formalități legale rezonabile pentru executarea hotărârii reprezintă o imposibilitate obiectivă de executare. Refuzul creditorului de a coopera, atunci când îndeplinirea obligației autorităților implică în mod necesar cooperarea acestuia, constituie un caz de imposibilitate obiectivă de executare (de ex. refuzul creditorului de a permite accesul pe terenul său pentru ridicarea unui stâlp).

Constituie imposibilitate obiectivă de executare și situația în care hotărârea judecătorească obligă autoritatea să efectueze un act care nu mai putea fi adus la îndeplinire în momentul pronunțării hotărârii (de ex. reintegrarea pe postul de director, în condițiile în care mandatul corespunzător funcției de director expirase la momentul la care s-a pronunțat hotărârea; reluarea unei proceduri de adjudecare, în condițiile în care a dispărut obiectul de adjudecat). Imposibilitatea de cuantificare a sumei de plată determină o imposibilitate obiectivă de executare (de ex., obligarea la plata unor suplimente salariale, fără a se stabili prin hotărâre quantumul acestora și în absența unui act normativ care să stabilească quantumul, procentul sau care să ofere criterii de determinare concretă a acestora).

În schimb, refuzul autorităților de a executa o hotărâre, invocând argumente care nu fuseseră aduse la cunoștința instanței de fond, nu poate reprezenta o imposibilitate obiectivă de executare. De asemenea, refuzul de executare întemeiat

pe elemente de fapt care fuseseră analizate și respinse de instanțele judecătorești, nu poate reprezenta o imposibilitate obiectivă de executare.

Autoritățile nu se pot sustrage executării unei hotărâri judecătorești, invocând interpretarea incorectă a legii interne sau a situației de fapt din partea instanțelor naționale, repunând astfel în discuție fondul cauzei. Chiar dacă ar exista o divergență de interpretare, pe baza principiului supremației dreptului într-o societate democratică, hotărârea definitivă pronunțată de instanțele naționale prevalează față de opinia autorităților administrative, iar acestea sunt obligate să se conformeze în întregime.

Autoritatea nu se poate prevala de o imposibilitate obiectivă de executare, dacă această imposibilitate nu a fost constatată în cadrul unei proceduri judecătorești sau administrative, opozabile creditorului. O scrisoare simplă a debitoarei, prin care informează partea interesată de "imposibilitatea" executării, nu constituie un motiv de exonerare.

În situația obținerii unei hotărâri care constată imposibilitatea executării, autoritatea trebuie să facă demersuri pentru a asigura executarea prin echivalent. În situația în care autoritatea invocă imposibilitatea executării deoarece situația juridică din cauză este neclară (de ex. situația imobilului de predat), CEDO consideră că este datoria autorităților și nu a creditorului să clarifice situația juridică. Autoritatea debitoare nu trebuie să facă acte prin care să determine imposibilitatea de executare (de ex, vânzarea apartamentului în litigiu în timpul procesului intentat de reclamant).

Chiar dacă dispozitivul hotărârii nu pune în sarcina autorităților nicio obligație precisă (de ex. dacă se dispune anularea unui act al administrației), hotărârea trebuie executată, deoarece obligația de executare a unei hotărâri nu se limitează la dispozitiv, ci trebuie să aibă în vedere și considerentele. Dacă totuși hotărârea obținută nu este susceptibilă de executare, fiind necesară introducerea unei noi acțiuni pentru stabilirea detaliilor privind executarea, autoritățile sunt cele care trebuie să facă acest demers.

Executarea în mod defectuos a unei hotărâri judecătorești, fapt constatat fie de instanțele naționale, fie în mod direct de CEDO, atrage încălcarea Convenției (de ex., emiterea unei noi decizii privind pensia sau a unei decizii de reintegrare care sunt anulate ulterior de instanța de judecată). Chiar dacă neexecutarea unei hotărâri se datorează unei alte autorități a statului decât instituția debitoare, statul rămâne responsabil pentru încălcarea Convenției.

Simpla susținere a autorității că ar fi executat nu este suficientă, în măsura în care nu se coroborează cu alte elemente de probă. Printr-o contestație la executare nu se poate repune în discuție fondul, afectând autoritatea de lucru judecat a titlului reclamantei. Suspendarea executării unei hotărâri pronunțate împotriva statului nu este în esență contrară Convenției, deoarece și debitorul public trebuie să aibă posibilitatea de a invoca fapte apărute după pronunțarea hotărârii definitive. Totuși, în materii importante pentru reclamant (cum ar fi dreptul muncii), autoritățile trebuie să acționeze cu diligență sporită pentru a asigura executarea rapidă. În absența unei hotărâri de suspendare a executării, faptul că o contestație la executare este în curs nu justifică un refuz de executare. Emiterea unei decizii de suspendare de către debitoare nu justifică neexecutarea.

În situația în care creditorul este nemulțumit de modalitatea în care s-a făcut executarea, autoritățile sunt obligate să depună diligențele necesare pentru a stabili, în cadrul procedurilor judiciare inițiate de creditorul nemulțumit, dacă și-au executat în mod corect obligația. O creanță împotriva statului, rezultată dintr-o hotărâre judecătorească, rămâne validă și trebuie executată, chiar dacă potrivit legislației interne dreptul de a cere executarea silită s-a prescris. Constatarea de către instanțele naționale a prescrierii dreptului creditorului de a cere executarea silită nu înlătură obligația de executare a hotărârii interne, având în vedere că aceasta nu a fost nici anulată, nici modificată.

Din analiza încheierii Curții Supreme de Justiție pe marginea revizuirilor formulate în prezenta cauză, cu titlu de *res judicata*, instanța supremă a reținut că, *”deși revizuenții susțin că prin deciziile contestate instanța de judecată s-a expus asupra drepturilor proprietarilor de teren afectați de drumul de acces construit de către SRL „Merant Plus”, la caz se constată că litigiul a apărut între subiecții raportului material litigios, și anume SRL „Merant Plus” și Consiliul or. Codru, mun. Chișinău, ce decurg din construcția drumului de acces str-la II Molocanilor–Schinoasa Vale, în baza autorizației de construire nr. 29 din 16 mai 2011 eliberată de Primăria or. Codru, mun. Chișinău. La caz, de către SRL „Merant Plus” a fost solicitată obligarea Consiliului or. Codru, mun. Chișinău să emită o decizie privind crearea și declararea terenului pe care este amplasat drumul de acces ***** cu statut de bun al domeniului public. Astfel, nu se impune implicarea în proces a altor părți la proces, iar alegațiile revizuienților nu justifică atribuirea unei calități procesuale separate proprietarilor de terenuri. Mai mult, cererea de chemare în judecată a fost depusă SRL „Merant Plus” încă la 24 august 2018,*

fiind anexate la cerere un șir de înscrisuri pe care reclamantul și-a întemeiat poziția. Totodată majoritatea actelor pe care se întemeiază acțiunea au fost eliberate de Primăria or. Codru și Consiliul or. Codru, mun. Chișinău, care și au autorizat lucrările de construire a drumului de acces, cu stabilirea limitelor hotarelor drumului. Astfel, Primăria or. Codru și Consiliul or. Codru, mun. Chișinău au avut posibilitate reală la faza pregătirii cauzei pentru dezbateri judiciare sau pe parcursul examinării cauzei să invoce necesitatea soluționării problemei intervenirii în proces a persoanelor terțe, care ar fi afectate de soluționarea litigiului dat, or situația din teritoriu, planul urbanistic al localității, amplasarea terenurilor locuitorilor localității, era în posesia nemijlocită a Primăriei or. Codru și Consiliului or. Codru, mun. Chișinău încă la data inițierii procesului judiciar, situația din teritoriu fiind bine cunoscută de către organele autorității publice locale. La emiterea actelor permissive, autoritatea publică locală a verificat și coordonat traseul drumului public în raport cu terenurile adiacente cu statut de proprietate privată. Totodată, referitor la revizuienții Dorofti Natalia și Dorofti Grigore, s-a reținut că, autorizația de construire a drumului de acces a fost eliberată la 16 mai 2011, nemijlocit lucrările de construcție au durat până în anul 2018. Necătând la faptul că Dorofti Natalia și Dorofti Grigore invocă faptul că le sunt lezate drepturile de proprietate prin faptul că terenul ce le aparține este afectat de drumul de acces construit de SRL „Merant Plus”, instanța va conchide că dânșii au tolerat efectuarea lucrărilor de construcție a drumului, cunoscând că le este afectat terenul lor privat. Or, din acel moment revizuienții, dacă pretind că le-au fost încălcate careva drepturi, erau în drept să acționeze în vederea protejării drepturilor sale, sau să înainteze separat cereri de chemare în judecată prin care să solicite apărarea drepturilor sale, ceea ce la caz nu s-a stabilit.”

În această ordine de idei, din perspectiva jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, nu este plauzibilă poziția debitorului materializată în scrisoarea nr. 645 din 04 noiembrie 2020 adresată executorului judecătoresc Stoian Grigore despre imposibilitatea executării documentului executoriu disputat supra pe motiv că în urma efectuării lucrărilor cadastrale de delimitare a porțiunii drumului de acces amplasat între str-la ***** s-a constatat suprapunerea acestuia cu terenuri proprietate privată. Este criticabilă o asemenea poziție având în vedere că în litigiul judiciar nu a fost discutat nicidecum amplasamentul drumului de acces care în virtutea actelor permissive eliberate de însăși autoritatea publică locală

competență (Primăria or. Codru) era aprobat și deci se prezuma lipsa afectării drepturilor persoanelor private adiacente.

Mai mult, interferența unor persoane terțe cu drumul de acces amplasat între str-la ***** și repercusiunea asupra drepturilor acestora, a fost verificată cu prilejul examinării revizuirilor împotriva actelor judecătorești pronunțate pe caz, în temeiul încheierii Curții Supreme de Justiție din 16 decembrie 2020 și aspectele respective nu pot fi rediscutate.

De asemenea, în speță, rămâne intangibil perimetrul drumului de acces amplasat între str-la *****, componența, dimensiunile sau alte caracteristici fizice ale acestuia, unica intervenție necesară pentru aducerea la îndeplinire a documentului executoriu rezidă în înregistrarea statutului juridic al drumului în unison cu soluțiile judecătorești irevocabile emise, prin satisfacerea demersului de schimbare a modului și ordinii de executare.

Întru evitarea ființării unei hotărâri judecătorești inexecutorii și având în vedere imposibilitatea implementării practice a documentului executoriu, ca ultim resort juridic, compatibil standardelor consacrate de Curtea Europeană, devine imperioasă admiterea demersului executorului judecătoresc. Totodată, cerința de aplicare a sancțiunii față de debitor se respinge ca neîntemeiată în drept și în fapt.

În lumina celor menționate și în conformitate cu art. 195, 230 din Codul administrativ, art. 252, 269-270 din Codul de procedură civilă, judecătorul,

d i s p u n e :

Se admite demersul executorului judecătoresc Stoian Grigore cu privire la schimbarea modului de executare a documentului executoriu nr. 3-893/19 din 03 iunie 2019 emis de Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani) cu privire la obligarea Consiliului or Codru, mun. Chișinău să emită decizie cu privire la crearea și declararea terenului pe care este amplasat drumul de acces: ***** din or. Codru, mun. Chișinău cu statut de bun al domeniului public.

Se obligă Agenția Servicii Publice, Departamentul Cadastru să înregistreze după debitor – Consiliul or. Codru, mun. Chișinău, terenul pe care este amplasat drumul de acces: ***** din or. Codru, mun. Chișinău cu statut de bun al domeniului public.

Încheierea susceptibilă de atac cu recurs la Curtea de Apel Chișinău, în termen de 15 zile de la notificare, prin intermediul instanței emitente.

Judecătorul
Marcel

Gandrabur